

700 marek polskich
miesięcznieZagranicą miesięcznie **1200 Mk**
Konto czekowe PKO Nr 140.256**Cena**
numeru 30 MkReklamacje: otwarte są wolne od
opłaty pocztowej. — Redakcja
reklamsów nie zwraca i bezinteresownych listów nie uwzględnia.

NAPRZÓD

Organ Polskiej Partii Socjalistycznej

Wychodzi codziennie o godz. 6 rano z wyjątkiem dni poświęconych

Redakcja i Administracja:
Kraków, Dunajewskiego 5.Telefon Redakcji Nr. 396.
Telefon Administracji Nr. 310.
Adres telegr.: Naprzód Kraków.Dział inseratowy:
Powszechne biuro reklamy
„PRASA”Kraków, Karłowicka 16, tel. 20-86
Konto czekowe 149.975.

Leon Jouhaux o Polsce

Tow. Jouhaux spisał wrażenia z pobytu w Polsce i ogłosił je w artykule wstępnym organu urzędowego Konfederacji Generalnej Pracy („L'Atelier“, 10 czerwca).

Kongres krakowski uczynił na gościu francuskim potężne wrażenie. Komisja Centralna uczyniła na nim wrażenie potęgi robotniczej (une puissance ouvrière). Silnej, ześrodkowanej, tembardziej silnej, ile że Komisja ma do zwalczania wpływy wciąż jeszcze mocne — sił chrześcijańskich w szczególności — w dzielnicy pruskiej. Tam, jak mówi Jouhaux, forma chrześcijańska związków robotniczych pochodzi z czasów, kiedy kościół był formą walki politycznej. Ma też Komisja do zwalczania wpływy komunistów. „Wpływy tych ostatnich zmniejszają się coraz bardziej, mimo wszystko, co mówią we Francji ich przyjaciele. Dowód najlepszy, że w Komisji Centralnej na dwudziestu i jednego członków — zasiada tylko dwu komunistów.”

„Kongres krakowski — stwierdza Jouhaux — będzie napewno stanowił datę ważną w dziejach organizacji i centralizacji ruchu zawodowego polskiego. Wiąże się on ideowo i organicznie z ruchem międzynarodowym. Nietylko organizuje świadomy i walczący proletaryat w kierunku obrony interesów klasowych, ale stawia przed tym proletaryatem polskim wielkie zadania, piętrzące się dzisiaj przez międzynarodówkę: zagadnienie wojny, zagadnienie militarizmu. W Polsce dyskusja nad temi zagadnieniami posiada swoiste, pełne interesu specjalnego, znaczenie. Postawienie takiego zagadnienia jest już potępieniem polityki aneksyjnej i zdobyczy wojennych, a jednocześnie stwierdzenie prawa do samoobrony przeciwko wszystkim agresyjom. Zadużo podejrzeń i dwuznaczności nagromadzono około imienia Polski w ostatnich latach, aby nie było naszym obowiązkiem stwierdzić te dążenia pacyfistyczne w świadomości polskich mas robotniczych i stwierdzić zarazem, że istnieje organizacja zdolna do podtrzymywania takich tendencji...”

Kongres położył podstawy życia i rozwoju robotniczej Polski, tej, która się przeciwstawia Polsce obszarników i awanturników, Polski, która chce pracować w pokoju, jako czynnik odbudowy, nie zaś jako przeszkoda do zbliżania się wzajem narodów w Europie. Jest też rzeczą charakterystyczną, że przychodzi nam stwierdzić te prawdy w Krakowie. Już przed rokiem, w czasie krótkiego pobytu na Śląsku Górnym, mieliśmy — pisze Jouhaux — sposobność stwierdzić, że Kraków jest stolicą intelektualną Polski. I to żywe wrażenie utwierdził w nas pobyt tegoroczny. Tu będą mogły rozwijać się dążności demokratyczne nowej Polski, w których kraj ten, przywołany do życia po tylu

stuleciach upadku i niewoli — znajdzie opokę i obronę przeciwko niebezpieczeństwom zagrażającym jego istnieniu”.

Jouhaux zachwycił się Krakowem, mniej podoba mu się Warszawa. „Kraków — pisze — to miasto tradycji kulturalnych polskich, to siedlisko najstarszego uniwersytetu polskiego; toteż miejsce, gdzie Polska najmniej odczuwała upadek swój i brak wolności i gdzie mogła przygotować się do nowego życia publicznego; tu bogactwo kultury Średniowiecza i Odrodzenia pozostawiło najgłębsze ślady w pomnikach i w kamienicach. Warszawa — to tylko późna stolica, ostatnia; jest to miasto, na którym najbardziej znać wpływy przemocy rosyjskiej, nie tu prawie niema z dziedziny sztuki polskiej i nie prawie nie budzi uczucia stałości, trwania kultury i zapowiada odrodzenie, co rzuca się w oczy w Krakowie. Warszawa czyni wrażenie miasta wesołego i żyjącego kombinacjami politycznymi”.

„W Krakowie na kongresie związków zawodowych słyszałem głos rozumu, głos świadomości międzynarodowej. W Warszawie — i stwierdzam to z żalem — słyszałem głos namiętności i nietolerancji nacjonalistycznej. W Sejmie na posiedzeniu, na którym tow. Daszyński wniósł projekt zasad dla nadania Galicji Wschodniej autonomii terytorialnej...”

„Nie będę podkreślał tutaj całej powagi tej kwestyi. W Genui można było zauważyć, ile ona kryje niebezpieczeństw dla Polski.”

Stwierdzam tylko, że poczynając od nacjonalistów aż do ludowców powstawali w Sejmie z całą siłą i bezwzględnością przeciwko samej zasadzie autonomii i odrzucili bez dyskusji wnioski Daszyńskiego. Ci sami ludzie, którzy w ciągu lat niezliczonych protestowali przeciwko aneksjom i domagali się samodzielności narodowej nie mogą dopuścić myśli, że część kraju, w której dominuje większość niepolska, mogłaby otrzymać autonomię administracyjną, to znaczy mogłaby korzystać z zasadniczej, aleментарnej wolności! Taki stan rzeczy jest pożałowania godzien. Sprzeczność i walka, jaka istnieje pomiędzy dwiema zasadami życia politycznego w Polsce, pomiędzy demokracją a reakcją jest bardzo charakterystyczna. Świadczy o tem, że jeżeli nacjonałiści są wszędzie ci sami, wszędzie odrzucają tolerancję, odwołują się do siły wojskowej — w Polsce taksamo, jak i gdzieindziej, istnieją siły nowe, klasa robotnicza, która rozwija się na zasadach międzynarodówki amsterdamskiej dla chwały pokoju i ludzkości. I te siły robotnicze są dostatecznie wielkie, aby rząd, oparty o większość niesocjalistyczną, musiał się liczyć z życzeniami robotników.

„W Polsce, jak i gdzieindziej, klasa robotnicza daje gwarancję, że wolności, zdobyte przez tę klasę, zostaną zachowane pomimo odrodzenia powszechnego szowinizmu, imperyalizmu ekonomicznego i tryumfu cynicznego plutokracji. To na niej trzeba się oprzeć i z nią się liczyć”.

Takie wrażenie wyniósł z podróży swojej tow. Jouhaux.

— 000 —

Dr. JÓZEF DROBNER

adwokat, radca miejski

zmarł w Krakowie 18 czerwca 1922 r., przeżywszy lat 50.

Na pogrzeb, który odbędzie się we wtorek 20 czerwca o godz. 5 popołudniu z domu żałoby przy ul. Brackiej 7, zapraszają towarzyszków i towarzyszeki

Komitet obwodowy P. P. S. Zachodniej Małopolski,
Wydział krakowskiej Rady robotniczej,
Klub socjalistycznych radców miejskich.

Komisya główna desygnuje kandydata na premiera

Jest nim b. minister handlu Przanowski

(Telefonem od korespondenta „Naprzodu”)

Warszawa, 19 czerwca.

W niedzielę o godz. 6 wieczór rozpoczęło się posiedzenie komisji głównej pod przewodnictwem marszałka Sejmu. Po ustaleniu liczby głosów reprezentowanych przez delegatów „piątek”, pierwszy zabrał głos pos. Głabiński, zgłaszając kandydatury Skulskiego i Korfantego.

Skulski odmawia przyjęcia kandydatury, zaczyna się więc dyskusja nad kandydaturą Korfantego.

Pos. tow. Barlicki oświadcza się przeciw Korfantemu, którego przeszłość nie daje gwarancji bezstronności przy wyborach.

Pos. Woźnicki stwierdza, że kandydatura Korfantego byłaby prowokacją.

Pos. Witos występuje przeciw tej kandydaturze, taksamo przemawiają przeciw pos. Stapiński i Thon, zaś za Czerniewski i Dubanowicz.

Pos. Skulski oświadcza, że wobec opozycji przeciw Korfantemu wysuwa kandydaturę b. ministra handlu i przemysłu p. Stefana Przanowskiego. Po krótkiej dyskusji formalnej przystąpiono do głosowania. Za Przanowskim padło 299 głosów, przeciw 99, wstrzymało się 15. — Za Przanowskim oświadczyły się następujące stronnictwa: endecy, Skulscy, chadecy, piastowcy, kluby Dubanowicza, mieszczański i pracy konstytucyjnej.

Przanowski formuje gabinet

Przebieg dnia poniedziałkowego

Dziś o godz. 10:30 przybył do Sejmu desygnowany na premiera p. Przanowski i odbył konferencję z Witosem w sprawie składu gabinetu. Z zasięgniętych informacji wynika, że PSL stawia cały szereg zastrzeżeń co do rozmaitych tek. Między innymi PSL uważa za zupełnie niemożliwe pozostawienie p. Skirmunta na stanowisku ministra spraw zagranicznych.

Następnie p. Przanowski konferował z Głabińskim i Rossetem. Głabiński w imieniu Związku ludowo-narodowego, chadecy i klubu Dubanowicza oświadczył, że należałoby pozostawić członków starego gabinetu.

O godz. 12:30 p. Przanowski w towarzystwie posła Rosseta udał się do marszałka Sejmu zawiadomieniem, że przyjmuje misję utworzenia rządu. Następnie marszałek przesłał do Naczelnika państwa list zawiadomieniem o uchwale komisji głównej i o desygnowaniu p. Przanowskiego. Naczelnik państwa odpowiedział pisemnie, że przyjmuje do wiadomości uchwały komisji głównej.

W tej chwili (godzina 8 wieczór) odbywa się wymiana korespondencji między Sejmem a Belwederem. Przanowski poszedł z Rossetem na śniadanie, co w kołach sejmowych komentowano jako zapowiedź charakteryzującą przyszły gabinet. Śniadanie trwało ze dwie godziny, poczem Przanowski powrócił do Sejmu i w dalszym ciągu konferował ze Skulskim i Czerniewskim. O godz. 8:30 Przanowski udał się do domu i więcej w Sejmie się nie pokazał.

Zwolennicy p. Przanowskiego oczekują na list Naczelnika państwa, powierzający mu misję utworzenia rządu. Ze względu na uchwaloną procedurę przy tworzeniu rządu pozostaje do wyjaśnienia wątpliwość, czy uchwałę komisji głównej, desygnującą kandydata na premiera, uważać należy za ostateczną, t. j. pod względem prawnym więcej prawomocną, niż samo powierzenie misji, ileż desygnowanie kandydata odbiera inicjatywę Naczelnikowi państwa. Zwolennicy Przanowskiego są w kłopotach i oczekują jakiegoś listu, o którym nie wiadomo, czy wogóle przyjdzie.

Opinia o gabinecie Przanowskiego ujawniła się na wczorajszym posiedzeniu komisji głównej w okrzyku posła Diamanda, że dotychczas rządu paskarskiego jeszcze nie mieliśmy. Tęsamą opinię podziela NPR i Wyzwolenie, oraz — jak się zdaje — Stapiński.

Co do stanowiska PPS, która wczoraj oświadczyła się za desygnowaniem Przanowskiego, kierownicze koła są zdania, że Przanowski podjął się misji przerażającej jego zdolności politycznej. Przepuszczają, że wykonanie misji nie uda mu się, że nie będzie umiał pogodzić trudności parlamentarnych, które teraz wyrastają.

Dodać należy, że PSL zażąda wyjaśnienia sto-

sunku p. Przanowskiego do reformy rolnej. Dotąd sądy kwestyonują ustawę o reformie rolnej jako rzekomo sprzeczną z konstytucją. PPS będzie się domagać, aby Przanowski zajął wyraźne stanowisko. Wiadomo, że stanowisko sądów podziela endecja, a więc w składzie stronnictw, które oświadczyły się za Przanowskim, istnieje zasadnicza sprzeczność.

Uderzyło też, że Przanowski konferował dotąd prawie wyłącznie ze stronnictwami prawicy, pomijając lewicę.

Marszałek przedłuża przesilenia

Okazuje się, że główną winę przedłużenia przesilenia ponosi marszałek Sejmu, który nie zrozumiał swych zadań. Mianowicie marszałek, otrzymawszy list Naczelnika państwa, powinien był zawiadomić o jego treści p. Przanowskiego.

Przejmowanie Górnego Śląska

Przejęcie policyi, kolei, pocz.

Katowice. (PAT). W sobotę w południe nastąpiło rozwiązanie dotychczasowej policji górnośląskiej i przekazanie władzy policyjnej przedstawicielowi rządu polskiego. O godz. 18 polioya polska weszła do Katowic i pełniła już służbę przez całą noc. Dziś przedpołudniem przybyła policja konna. Policja polska była witana po drodze i w Katowicach entuzjastycznie. Do policji tej przyjęta została także część funkcyjnarjuszy dotychczasowej policji, która dobrowolnie zgłosiła się do służby.

Katowice. (PAT). W niedzielę o godz. 18 nastąpiło w Katowicach przejęcie przez Polskę ruchu kolejowego i pocztowo-telegraficznego. O tej godzinie delegaci polskich kolei przybyli do gmachu Dyrekcji kolejowej w Katowicach i przejęli służbę od urzędników niemieckich. Przejęcie ruchu pocztowo-telegraficznego odbyło się bez większych przeszkód w ruchu. Po odejściu urzędników niemieckich objęli natychmiast obowiązki urzędnicy polscy.

Komisarz polski

Katowice. (PAT). Pełnomocnik rządu polskiego wicemin. Maryan Seyda przybył dzisiaj do Katowic w celu wzięcia udziału w przejęciu administracji w powiecie katowickim oraz w przyjęciu wojsk polskich.

Wymiana aktów urzędowych

Opole. (PAT). W niedzielę został tu podpisany układ polsko-niemiecki w sprawie wymiany aktów. Wedle jego treści obie strony zobowiązują się pozostawić wszelkie akta na miejscu i odstąpić je wraz z odnośnymi urzędami drugiej stronie. Wszelkie akty z wyjątkiem aktów general-

Tymczasem marszałek od 2—9 zakonspirował list, nie zawiadomiwszy Przanowskiego, wobec czego Przanowski nie mógł przystąpić do utworzenia gabinetu, nie mając do tego prawnej podstawy.

Posłowie o tem zajściu nic nie wiedzieli. Dopiero dziennikarze zawiadomili Rosseta, Skulskiego i Głabińskiego, że marszałek ma list Naczelnika państwa. Posłowie udali się do marszałka, domagając się ogłoszenia listu. Dopiero po tej interwencji marszałek uznał, że należy p. Przanowskiego zawiadomić, aby mógł przystąpić do utworzenia gabinetu.

Wobec tego jest stwierdzone, że dzięki marszałkowi przesilenie przeciągnęło się, a zamieszanie powstałe wskutek uchwał komisji głównej trwa dalej, powodując w Sejmie chaos. W rezultacie utworzenie gabinetu będzie odsunięte o kilka dni.

Jak się Wasz korespondent dowiaduje, pan Przanowski zamierza powołać na ministra rolnictwa prof. Nowaka z Krakowa, na ministra oświaty b. ministra Łopuszańskiego. Kto otrzyma tekę skarbu, dotąd niewiadomo. Przanowski chce też utrzymać Skirmunta, czemu jednak sprzeciwia się PSL.

nych, powinny być wydane drugiej stronie bez względu na instancję administracyjną, w której się znajdują, o ile drugiej stronie są potrzebne dla prawidłowego prowadzenia administracji. O ileby co do wykonania umowy miały powstać różnice zdań, kwestye te rozstrzygnie w drodze arbitrażu trybunał rozjemczy dla Górnego Śląska.

Unormowanie ruchu kolejowego

Warszawa. (PAT). Przejęcie polskich kolei górnośląskich odbyło się dnia 18 bm. o godzinie 18. Nowy rozkład jazdy na liniach dyrekcji katowickiej począł obowiązywać od godziny 24 z niedzieli na poniedziałek. Od tego terminu obowiązują ustalone nowym rozkładem jazdy przejazdy pociągów przez Górny Śląsk i dojazdy do Katowic. Wyjątek stanowią pociąg pospieszny Gdańsk-Kraków, który na razie jeszcze kursować będzie tylko między Gdańskiem a Poznaniem, tudzież pociąg pospieszny Lwów-Poznań, który na razie będzie kursował tylko między Lwowem a Katowicami.

Niemcy o policji polskiej

Katowice. (PAT). „Ostdeutsche Morgenpost“ pisze o policji polskiej co następuje: Policja polska objęła już wczoraj wieczorem służbę bezpieczeństwa. Straż policyjna na dworcu została również zastąpiona przez policję polską, która od razu rozpoczęła kontrolę legitymacyj. Patrole tej policji są, zdaje się, bardzo dobrze zorganizowane. W nocy docierają one do najodleglejszych ulic. Z chwilą wejścia policji polskiej cała ludność doznała bezwzględniego uczucia spokoju i bezpieczeństwa.

Wszystkie objawy zaburzenia obiegu krwi ustały. Pacjent czuje się dobrze, odczuwa tylko przykro beczyność zaleconą przez lekarzy. Biuletyn podpisali prof. Klemperer, prof. Kraemer, lekarze Koszewników i Lewin, oraz przedstawiciel komisaryatu ludowego dla spraw zdrowotnych Sołowiew.

Paryż. (AW). „Chicago Tribune“ donosi, że choroba Lenina wywiera widoczny wpływ na ukształtowanie się wewnętrznych stosunków w Rosji. Być może, że wskutek tego konferencja haska przeciągnie się, jeżeli wogóle nie zostanie odwołana.

Propozycja sowietów na ograniczenie zbrojeń

Warszawa. (AW) Pisma donoszą, że odpowiedź rządu polskiego na ostatnią notę Litwinowa w sprawie zredukowania sił zbrojnych ma być doręczona w Moskwie jednocześnie z odpowiedzią Finlandyi, Łotwy i Estonii. Wymienione państwa mają wykazać, że rząd sowietów powinien spełnić dane zobowiązania, wynikłe z traktatów pokojowych, a potem przyjmować nowe. Spełnienie warunków pokojowych uważają za najlepszy dowód pokojowej polityki Rosji.

Konferencja II-ej Międzynarodówki

Londyn. (PAT). Henderson, otwierając w niedzielę konferencję II Międzynarodówki, oświadczył w przemówieniu, że jedność klasy robotniczej całego świata zagrożona jest przez czerwoną międzynarodówkę. Przeciwnictwo między robotnikami angielskimi a komunistami rosyjskimi jest przeciwnictwem między demokracją a dyktaturą. Komuniści gwałcą swobodę osobistą, wolność prasy, wolność wyborów. Tego rodzaju atakom na wolność osobistą robotnicy angielscy stawiają zawsze opór. Obecnie jedność klas pracujących jest szczególnie konieczną, a mimo to nigdy bardziej niż teraz nie była ona zagrożona. Konferencja przyjęła jednomyślnie rezolucję protestującą przeciw szukanom rządu sowieckiego wobec socjalrewolucjonistów i przeciw sposobowi prowadzenia procesu przeciw socjalrewolucjonistom.

Choroba Lenina

Moskwa. (PAT). O stanie zdrowia Lenina wydano następujący biuletyn: Niedomagania żołądka i jelit znikły zupełnie obecnie po 10 dniach. Wszystkie organy wewnętrzne są w zupełnym porządku. Temperatura i tętno normalne.

Posel tow. Daszyński o „komisyi głównej”

Na sobotnim posiedzeniu Komisji regulaminowej, na którym obradowano nad utworzeniem „Komisyi Głównej”, wygłosił pos. Daszyński następujące słowa krytyki tego projektu:

Dwie uwagi wstępne: pierwsza, że Sejm działa pod wpływem **paniki sztucznie robionej przez pewną część prasy**, a druga: jaka może być wartość argumentów tych kolegów, którzy jeszcze wczoraj do godz. 6 popoł. dowodzili, że konwent seniorów jest jedynym ciałem, które powinno rozstrzygać w tej sprawie? Przez 10 dni prasa prawicowa wysilała się, żeby dowiesić, że konwent seniorów jest najodpowiedniejszym ciałem i oto zjawia się wniosek p. Federowicza i w tej chwili padł konwent seniorów jak łachman. (Pos. Dubanowicz: To samo czytaliśmy w „Robotniku”). Wszystkie argumenty okazały się **popolitym humbuciem dziennikarskim**. Wobec tej sztucznej paniki i tej nicości argumentów ostrożność jest naszym obowiązkiem.

Zmienia się małą konstytucję za pomocą prostej uchwały Sejmu, zwykłą większością. Omija się literę małej konstytucji, bo nie ma czasu się nad tem zastanowić. Konstytucja mówi, że tworzy się rząd w pełnym składzie. Czy choć jedno słowo padło o to, czy to się wyłącza, czy zostawia? Rzuca się takie rzeczy na papier w myśl dziecinnego nieraz racjonalizmu... (Pos. Dubanowicz: Starość schodzi się z dziecinnością). Rzeczywiście, starość i dziecinność dały sobie rendez-vous w pańskiej osobie jak rzadko kiedy w tym Sejmie.

Chodzi mi o pokazanie tej **partackiej roboty** prawodawczej. Nie aż w, że każdy zaczyna się pytać o interpretację takich uchwał. Co dziś zrobił Naczelnik państwa, jutro zrobi każdy obywatel.

Uchwała wczorajsza mówi, że komisya ma być wyznaczona dla desygnowania premiera, tymczasem panowie dodali przez noc, że tu nie chodzi tylko o przesilenia rządowe, lecz o sprawę, przez Sejm tej komisji zlecone. (Ks. Lutostawski: Diamand dodał). Diamand cofnął. Pan jest bardziej diamandowy, niż Diamand, to zakrawa na farsę. Dodano więc szereg spraw, a ani jednej, poza desygnowaniem premiera nie określono do końca. Więc czy to jest Rada obrony państwa? Nie. Czy to komisya? Tak. **Więc ma złożyć raport w Sejmie**. (Pos. Dubanowicz: To nie wojsko, żeby był raport). Myślałem, że Pan naprawdę byłeś kiedy profesorem uniwersytetu.

Taka to jest **robotą na kolanie**. A tytu błędów piękności jest więcej. Jak ma się składać to oryginalne ciało? Ma być jeden delegat co najmniej na 5 posłów. Przedewszystkiem, co to znaczy „co najmniej” przy wyborach? Ale to nic. Wybierzemy te delegacje. Ks. Lutostawski wymyślił, aby ominąć słowo „klub, stronnictwo”, delegację. Delegację czego? Kto deleguje tę delegację? Klub ludowców, mający 90 członków, miałby 18 delegatów, gdyby liczono jednego na 5 posłów. Ks. Lutostawski powiada: Nie, delegacja może wynosić tylko 6 członków. Wtedy klub Piastowców dzieli się na trzy grupy (Ks. Lutostawski: O ile chce kawał zrobić). Zaden kawał księża. Klub Piastowców staje na stanowisku prawodawcy, który nie umie się uchronić od kawaiu. Nikt nigdy nie będzie wiedział jak liczne będzie to ciało. Od 56 do 86 członków. To ciało w miarę potrzeby będzie pęczniało lub kurczyło się. Takiemu ciału zestrzegacie zastąpienie Naczelnika państwa i Sejmu.

A jak będzie zapadała decyzja? Mniejszość słusznie proponowała quorum. Panowie powiadacie: Tego nie trzeba, 2/3 nie trzeba, niech rząd wisi na jednym włosku. Niech ten rząd będzie taki niepewny, jak dotąd mając 183 przeciw 183. Panowie te 183 wzmacniacie o jednego posia.

Czy to jest skrót Sejmu? Jakż jest regulamin? Panowie odpowiadacie, że my chcemy wprowadzić galeryę do sali komisyjnej. **Ale czy naród nie patrzy na nas?** Czy galerye i prasa nie słuchają nas? gdy naród polski dowie się, że rzuciliście sumienie poselskie jak łachman, że na poważne pytania, stawiane z tej trybuny, odpowiadacie śmiechem i przegłosowaniem, to naród polski nie będzie obowiązany do słuchania tego potworka konstytucyjnego.

Pytam, jakie są cele panów. Nie przypuszczam, żebyście mieli żadnych celów. (Pos. Dubanowicz: Skrócić przesilenie). O przesileniu tu mowa tylko w jednym punkcie, a ja pytam o dalsze cele. To się tworzy rząd **oligarchii**, który będzie osłonięty tajemnicą, niewiernością sprawozdań dziennikarskich. Kto będzie miał krzy-

klwszą prasę, będzie górą w pewnych połączeniach kraju. Po co to? Na 3 miesiące? Zrozumcie, że przeciw temu ciału będzie **wiecznie wojna w Sejmie i społeczeństwie**. Sztuczna większość kilku głosów wystarczy na tworzenie a jak inni mówią na obalenie rządu. Więc będzie to jedyne forum, przed którym rząd naprawdę będzie odpowiedzialny. Wytwarzacie praktykę najgorszą, jaką tylko można sobie wyobrazić.

I dlatego, ponieważ obalacie bez skrępowań konstytucję, ponieważ nie odpowiadacie na pytania w najpoważniejszy sposób postawione, co do zakresu, co do tworzenia, co do sposobu wyrażania woli Sejmu, ponieważ tworzycie organ, który może się stać w naszych warunkach **szkodliwym niezwykle dla państwa**, to nie dziwiecie się, że głosujemy przeciw temu i projekt tego rządu zwalczamy.

Do sprawozdania w niedzielnym numerze o desygnowaniu posłów do Komisji Głównej wkradła się omyłka. Mianowicie ze Związku posłów PPS, wydelegowany został poseł **Daszyński** (nie Czapiński) — Przep. red. Nap.

Wiadomości polityczne

Sojusz włosko-angielski. W związku z przyjazdem Poincaré do Londynu oczekiwana jest tam ostra walka w polityce międzynarodowej, pomiędzy nim a L. Georgem. Nie można również uważać za przypadkowy przyjazd włoskiej delegacji handlowej do Londynu. Włochy czynią spieszne starania o znalezienie podstaw do stworzenia aliansu z Anglią. Minister Schauerz niebawem ma przybyć do Londynu z gotowym projektem sojuszu. W liberalnych kołach angielskich uważają jednak ten sojusz za niebezpieczny, gdyż wysuwa on kwestję bliskiego Wschodu. L. George ma mieć skryształizowane plany przyjaźni angielsko-włoskiej.

Zjazd Poincarégo z Lloyd Georgem. Francuski premier Poincaré w sobotę przybył do Londynu i odbył konferencję z Lloyd Georgem w sprawie angielsko-francuskiej umowy gwarancyjnej w związku z konferencją w Hadze. Na cześć Poincarégo odbył się bankiet, który stał się manifestacją przyjaźni francusko-angielskiej. W bankiecie wzięło udział z górą 500 osób ze świata dyplomatycznego i wojskowego zarówno angielskiego, jak i państw sprzymierzonych. Lord Derby, witając gości francuskich podkreślił zasługi Poincarégo, położone dla wspólnej sprawy. Wicehr. Birkenham oddał hołd kobiecie francuskiej, która tak godnie i po bohatersku spełniła swój obowiązek. Szef sztabu gen. Petain oświadczył, że bitwa pod Verdun pozostanie doskonałym przykładem potęgi oporu, jaki stawić może wojsko w walce obronnej.

Dr Józef Drobner

Po długich cierpieniach zmarł w Krakowie w niedzielę 18 czerwca o godz. 5 rano tow. dr Józef Drobner, przeżywszy lat 50. W ciągu swej 25-letniej działalności w szeregach socjalistycznych niemałe położył on zasługi około rozwoju ruchu robotniczego i dlatego zgon jego zasmucił szerokie koła towarzyszy.

Już w gimnazjum należał on do tajnych kółek studenckich, a w r. 1891 włączony był do śledztwa, z którego wyłonił się słynny proces dziejściu socjalistów. Ale dopiero w r. 1897 przyłączył się Józef Drobner do partii socjalno-demokratycznej. Był on wtedy studentem prawa na uniwersytecie krakowskim. Porwał go potężny prąd ruchu wyborczego przy pierwszych wyborach z kuryi powszechnej. Wtedy to po raz pierwszy zabrał głos publicznie na wielkim zgromadzeniu przedwyborczym w cyrku na ul. Dietla w dyskusyi nad mową kandydatką tow. Daszyńskiego. Przemawiał wówczas Drobner jeszcze nie w charakterze towarzysza, zaznaczając wyraźnie, że do partii nie należy, że socjalistą nie jest. W ciągu kilku tygodni następnych runęły w jego duszy ostatnie zapory, dzielące go jeszcze od socjalizmu, przystąpił do partii i spędził w niej połowę żywota, pozostał w niej aż do śmierci.

Obdarzony inicjatywą i płynną wymową, oddał partii dużo usług jako działacz i agitator, zyskał sobie popularność wśród robotników, a osobistą uczynnością zaskarbił sobie sympaty.

Jako koncypient, a później jako adwokat brał bezpośredni czynny udział w pracach partii. Przemawiał na niezliczonych zgromadzeniach w różnych miejscowościach Małopolski. Do krakowskiego miejscowego komitetu partyjnego wszedł w r. 1899, potem zasiadał przez dłuższy czas w komitecie wykonawczym PPSD, a w ostatnich latach w wydziale krakowskiej Rady robotniczej PPS. W latach 1903—4 był prezesem Miejskiej Kasy Chorych w Krakowie i wtedy dokonał dla tejże Kasy kupna realności przy ulicy Dunajewskiego 5, co okazało się niezmiernie korzystnym i za trwałą zasługę winno mu być poczytane. Podczas wyborów do parlamentu austriackiego w r. 1907 kandydował dr Józef Drobner z ramienia partii w Tarnowie i skupił tam na sobie dużą ilość głosów. W Krakowie zyskał sobie wielką popularność przez założenie i prowadzenie stowarzyszenia lokatorów. Niemniej ważny dział jego czynności społecznych stanowiło udzielanie bezpłatnej porady prawnej towarzyszom. Bronił towarzyszy bezinteresownie w niezliczonych procesach politycznych. Przy ostatnich wyborach do sejmu galicyjskiego kandydował z Krakowa. W latach 1920—21 był przewodniczącym komisji oświatowej Rady robotniczej PPS w Krakowie i na tem stanowisku kierował z powodzeniem pracą oświatową naszej partii. Od czasu do czasu zamieszczał w „Naprzodzie” artykuły. W krakowskiej Radzie miejskiej zasiadał dwukrotnie, raz jeszcze przed wojną, drugi raz po wojnie. W socjalistycznym klubie radzieckim rozwijał gorliwie pożyteczną działalność.

W ostatnich latach ciężko zapadł na zdrowiu; przed dwoma laty przebył operację żołądka; po długim czasie wrócił do sił, ale w tym roku przyszło recydywa, która go przykuła do łóżka. W dniu 1 maja zwłókl się z łóżka i wychudły jak szkielet, wzięł udział w manifestacji, idąc w jednym z pierwszych szeregów pochodu; wygląd jego budził wtedy żywe współczucie wśród ogółu towarzyszy i towarzyszek partyjnych. Potem położył się nanowu i zapadał coraz gorzej; nie pomógł wyjazd do Zakopanego, ani ponowna operacja w Wiedniu, skąd do Krakowa przywieziono go już w beznadziejnym stanie. Zgon zakończył cierpienia i położył kres przedwczesny życiu obfitującemu w owocne prace na niwie publicznej.

Cześć jego pamięci!

E. H.

Z powodu zgonu tow. dra Józefa Drobnera wyrazili w niedzielę wdowie kondolencję tow. poseł dr Bobrowski i tow. English imieniem komitetu obwodowego PPS, wydziału krakowskiej Rady robotniczej i socjalistycznego klubu radców miejskich.

Na magistracie i na Kasie chorych wywieszono żałobne chorągwie.

Zamiast wieńca na trumnę tow. dra Józefa Drobnera złożyli na kolonie wakacyjne dla dzieci robotniczych: komitet obwodowy PPS zachodniej Małopolski 10.000 mk., wydział krakowskiej Rady robotniczej 10.000 mk., klub socjalistycznych radców miejskich 10.000 mk.

Pogrzeb tow. dra Józefa Drobnera

odbędzie się dziś, we wtorek, o godz. 5 popołudniu z domu żałoby przy ul. Brackiej 7. W pogrzebie wezmą gremialnie udział wszystkie krakowskie organizacje robotnicze.

Z ruchu socjalistycznego

Konferencja obwodowa w Przemyślu

W niedzielę 25 czerwca o godzinie 9 przed południem odbędzie się w sali Klubu robotniczego w Domu robotniczym w **Przemyślu** (Zasanie) konferencja obwodowa przedstawicieli organizacji PPS Przemyśla, Dobromila, Sanoka, Krosna i Brzozowa. W konferencji uczestniczyć będą tow. posłowie oraz przedstawiciele Centralnego Komitetu Wykonawczego PPS z Warszawy. Zaproszenie rozestane.

W niedzielę 25 czerwca o godzinie 12 w południe odbędzie się w wielkiej sali Domu robotniczego zgromadzenie publiczne, na którym będą przemawiali tow. posłowie Barlicki, Misiołek i Dr. Lieberman.

Dr PIOTR WIĘCEK

otworzył kancelaryę adwokacką w Rzeszowie, przy ul. Zamkowej L. 15.

